

הרוסי'אן בא'אן

דה בקיוב האוקראינית, ושנדלה במילוקי האמריקאית. יש כלינאוי מייאבא'אכנ. יש המחשבה הי' מג'דית של משה דיין, והמחשבה הממכפית של עזר וייצמן.

עוד מצלצלות באוזני הכרות המלחמה של גולה מאיר על ברית המועצות, שרכשו לה פופולריות כה רבה.

נכנסנו להרפתקה זו בקלות דעת עילאית, תולדת שיכרו'הניצחון של מלחמת ששת הימים.

ההמנון הוא, העולם כולו נגדנו, אבל לנו לא איכפת. הסיסמה היא: לא חשוב מה יאמרו הגויים, חשוב רק מה עושים היהודים.

למרבח הצער, חשוב מאוד מה יעשו הגויים, ואפילו מה הם יאמרו. ואם העולם כולו יהיה נגדנו, יהיה איכפת לנו מאוד-מאוד מה תהייה התוצאות לביטחון ישראל.

מ וכן ששום מדינאי או אלוף סובייטי לא יחליט בלב קל להכניס רגל צבאית רוסית לתוך הביצה המיורח'ת'יכונית.

אך יתכן מאוד שלדעת הרוסים פשוט אין להם ברירה.

אין הם יכולים לסבול מצב שבו עושה חיל-האוויר הישראלי כאות נפשו בשמי ה' עולם הערבי, כשכל פצצה נושאת את ה' כותרת: "אתם רואים? אין כל ערך לעזרה הסובייטית".

פועלים לגביהם אותם המניעים שהכניסו את ארצות-הברית לבזק הוויאטינאמי.

אולם מצרים חשובה למוסקבה יותר מכפי שהיתה ויאטנאם לוויינגטון.

ב ירושלים עדיין אומרים: "הם לא יעזרו! הם אף פעם לא עשו זאת במקום אחר!"

אולם ברית-המועצות לא היתה אף פעם במצב כזה במקום אחר. ויש האומרים לעצמם, בסתר ליבם: "הל' וואי שיעשו זאת! זה יכריח את האמריקאים להתערב לצידנו, לספק לנו נשק!"

אולם אין זה בטוח כלל וכלל. בוודאי, יש גורמים אמריקאיים השמחים על כניסת ברית-המועצות לאותה מלכות, שבה תקועים האמריקאים בוויאטנאם. לי' אלה לא איכפת שנושך את דמנו מול חיללים סובייטים, כשם שלא איכפת לרוסים שחיללי האנוי שופכים את דמם מול ה' חיללים האמריקאיים.

אך טעות נוראה היא לחשוב כי האמריקאים יתערבו אוטומאטית אם יתערבו הסובייטים.

העם האמריקאי הוכה בהלם בוויאטנאם זה עתה נסער עד מעמקי לבו כשנתגלה שיש התערבות אמריקאית בלאוס. האמריקאים לא רוצים עוד להתערב בשום מקום בעולם. תהיה התקוממות אדירה נגד כל התערבות צבאית אמריקאית במרחב.

פרשת ה"פאנאטומים" מוכיחה שממשלת נימפון התרגזה לא רק על הסתבכותה בפרשת ההפגנות נגד פומפידו, אלא גם על המדיניות שג' גולדה, העלולה למשוך את אמריקה לעימות עם רוסיה.

משה דיין הבטיח השבוע כי בקיץ ה' קרוב אין לנו צפויה לנו עדיין סכנה מן ה' מערך הסובייטי.

הלוואי והיו לנו מנהיגים שהיו מפוגלים לחשוב גם על מה שיקרה אחר ה' הקיץ הקרוב!

הערבי כולו, הוא צו מוחלט של המדיניות הסובייטית. יש לכך עדיפות ראשונה במעלה, בגלל מאורעות השנים האחרונות.

בשנים אלה ספגה ברית-המועצות צרות מהלומות מוחצות כמעט בכל רחבי "העולם השלישי", שדה הקרב הגורלי בו נערכת ההתח' רות בין שני הגושים האדירים.

באסיה הדרומית נפלה אינדונזיה, ועכשיו גם קאמבודיה, לידי האמריקאים. כאשר הצליחה סוכנות-הביון האמריקאית להפיל תחילה את לוממבה בקונגו ולאחר-מכן את

ברית-המועצות הזרימה למרחב חלק ניכר ממשאביה המוגבלים.

היא סיפקה לערבים נשק חדיש, על חש' בון האספקה לצבאות גרוריה, ואולי אף לצבאה שלה. היא מימנה מפעלי-ענק, כמו הסכר הגבוה באסואן. היא לא חסכה במאמ' צים מדיניים.

כאשר נשבר המערך המצרי במלחמת ששת-הימים, הגיבה ברית-המועצות במהי' רות ובתקיפות. היא החישה למצרים נשק חדיש ויקר עוד יותר, במקום הציד שירד לטמיון. היא נקטה קו מדיני קיצוני הרבה יותר מאשר לפני כן, ניתקה כליל את

ור נבואה שחורה אחת שלנו מת-חילה להתגשם.

שמענו אותה תחילה בלחש, ב. מז. חזר-נו עליה בחשש גובר והולך מעל דוכן ה' הכנסת. קיווינו בכל לבנו שאנחנו טועים. לא טעינו.

הרוסים באים.

הידיעות מספרות על 1500 חיילים סוביי'טיים, מפעלי הטילים הנגד-מטוסיים החדשים. אולי המיספר הוא מוגזם. אולי להיפך.

מיספר המפעלים גול. אך לא זהו העיקר. השאלה היא: האם יתפקדו ה' רוסים בכך? או שמא יבואו ב' עיקבות צוותות אלה טייסים לי' הטמת ה"מיוגים" מעל אדמת מצרים, וכעיקבות אלה יחידות לי' תפיסת הקו?

האם יגוררו הרוסים לתוך המרחב, כשם שנגררו האמריקאים לתוך וויאטנאם, בתהליך של שלב-אחר-שלב: תחילה "יועצים", אחר-כך מפעלים טכניים, אחר-כך טייסים, אחר-כך יחידות מובחרות, ואחר-כך אוגדות חזיר בלואו עוצמתן?

החכמים-בלילה אומרים: לא. כשם ש' אמרו עוד אתמול שלא ייתכן כלל שהרוסים ישלחו אפילו חייל אחד.

אני אומר: כן.

אני רוצה להשמיע כאן אזהרה חמורה: תיתכן התערבות צבאית סובייטית מאסיבית בשנים הקרוי' בות.

מ זה כמה זמן משמיעים הרוסים אוה'רות מפורשות, בלשון זהירה אך ברורה. הם דיברו על "סימן שאלה" ה' מרחף על קיום מדינתנו. הם כתבו מאמרים בעיתוניהם הרשמיים. נגזרים ואדמירלים נאמו.

לאחר מכן התחילה בברית-המועצות מע' רכתי-ההסתה הגדולה נגד ישראל, לפי כל הכללים המקובלים: אסיפות בכת-הירוש', מכול של כתבות, מסיבות-עיתונאים.

מערכה כזאת באה, בדרך כלל, להכשיר את דעת-הקהל הסוביי'טית לקראת מיפנה חשוב בקו ה' ממשלה.

אצלנו התעלמו מכל הסימנים האלה. אנו רגילים לאימים ערביים, שאין מרתם אלא לתת סיפוק לרגשות ההמונים, ושאין בהם כל ממש. מנהיגינו לא רצו לתפוס שבין הרוסים והערבים אין כל דמיון מבחינת ה' אופי, הסיגנון, המישטר והשיטה.

המעצמה הסובייטית אינה רגילה להשמיע איומי-סרק. היא רגילה לכך שיתיחסו ל' איומיה ברצינות.

בהצטבר איומים אלה, היה צריך להידלק אור אדום במרכז-הקברה של המטכ"ל המדיני בממשלה.

(אלו היה קיים מרכז-קברה כזה, ואילו היה קיים מטכ"ל מדיני כזה. למרבה ה' צער קיים רק 24 יהודים טובים, הנואמים ונואמים ונואמים.)

אך קיים גם מיבחן אובייקטי בכדיקת האפשרות של התערבות צבאית סובייטית במרחב. זהו מיבחן האינטרס הסובייטי.

השקעה הסובייטית במרחב ה' ערבי היא עצומה.

בשנת 1955, לכל המאוחר, החליטו ה' צארים האדומים לנצל את הגל הגואה של התנועה הלאומית המערבית, כדי להגשים את החלום הנושן של הצארים הלבנים: ל' חזור אל הים התיכון והאוקיינוס ההודי, ואל המיורח התיכון.

"הוא שומר על ביתנו!" (ביל מולד'י, נ.י. טיימס)

אנקרומה בגאנה, אבדו עמדות לסובייטים כמעט בכל רחבי אפריקה השחורה. הת' קדמותם באמריקה הלאטינית נבלמה, ואפילו קאסטרו התרחק מהם.

מהלומות אלה מגבירות פי כמה את חשיבות העולם הערבי בעיני הקרמלין. כי שם נמצאת ברית-המועצות בתקדמות מת' מדת, נחלה את הצלחותיה הגדולות בלב ר' בסודאן.

אילו נפל עבד-אל-נאצר מחר, ו' אילו הקימה סוכנות-הביון האמרי' קאית מישטר ימני - היתה זאת בשביל מוסקבה שואה מדינית, קבורת מאמצים של עשרים שנה.

ה אם חשב על כך מישהו בירושלים, של מצרעה שהוחלט לפתוח בהפצצה-לעומק הפיל את עבד-אל-נאצר?

מסופקני.

אילו היה קיים בממשלת יישראל מטה לתיכנון מדיני, בדומה למטהו של הנרי קייטינגר בבית הלבן, בוודאי היה מניח או בפני הממשלה ניתוח אובייקטיבי של ה' נתונים הסטטיטיים, בתוספת המלצה לנהוג בוהירות רבה.

אולם אין לנו שום מטה כזה, כשם ש' אין לנו מטה לתיכנון הפעולה המדינית ב' עולם הערבי.

יש רק ההתפרצויות הריגשיות של הגברת ראשי-הממשלה, שנול'

יחסיה עם ישראל, והניחה את כל כובד מיסקלה על הכף הערבית של המאזניים.

תמורת השקעה זו, השיגה היש' גים מרשימים.

החלקים הדינאמיים ביותר של העולם ה' ערבי קשורים עימה עתה לחיים ולמות. הצי שלה התמקם בים-התיכון, ולולא סגירת התעלה היה מתמקם מזמן במיפרץ הפרסי ובאוקיינוס ההודי, היא תוכל לשים את ידה על האוצרות העצומים של הנפט ה' ערבי, אם וכאשר תהיה זקוקה להם בעתיד.

עוד לפני עשרים שנה אי-אפשר היה לחלום על כך. אין ספק כי החדירה לעולם הערבי הוא ה' הישג הגדול ביותר של המדיניות הסובייטית בדרך הזה.

רק כסיל יעלה על דעתו כי שליטי ה' קרמלין יותרו על השקעות והישגים אלה.

ה סובייטים לא יכלו לנצל חודיה זו כדי ליצור תשתית איתן של מפל' גות קומוניסטיות ערביות. התנאים הרוחניים והמדיניים במרחב אינם מאפשרים זאת.

לכן תלוי גורל כל ההשקעות וה' הישגים של ברית-המועצות במר' חב כמישטר אחד, וכמעט באיש אחד: גמאל עבד-אל-נאצר.

אפשר לקבוע כי קיום מישטרו של עבד-אל-נאצר במצרים, וההגמוניה שלו בעולם